

άόρατη πόλη

έντυπο δρόμου για τη διάδοση της εξέγερσης

Μάρτιος 2018

Για αυτό διάβασες Ρεμπώ; Για να μιλάς για την ζωή που δεν έζησες;

-Ο άνθρωπος ούτε ευτυχεί μα ούτε και δυστυχεί στην ζωή του, μονάχα δοκιμάζει στιγμές και φτιάχνει τον άνθρωπο του αύριο από αυτές. Αποδέκτης της στιγμής που όπλο, είναι αυτά που είναι, χωρίς πριν και μετά. Αυτή είναι και η φύση, ένας συνεχής εισιτός που τελειώνει μοναδικά. Μοναδικός. Κατά την περίσταση, εμείς, κάνουμε περάσματα που στηρίζονται σε όλα τα νομίζω του κόσμου (μα δύο και να διασχίζουν τα πουλιά του ουρανό, αυτός δεν αλλάζει).

-Ο κόσμος γύρω μου πλησιάζει σ' ένα μοιρούδι γερμάτι σιωπή. Αναζητώ στους φόρους του γιατρειών. Μα η ασφάλεια είναι σαν την σκιά, την κουβαλάσας αλλά ποτέ δεν την κρατά.

-Ανόμεσα σε τόσα γιατί, γεννοβούτιούνταν τρόποι, πώς και οφορμές για όλη γιατί. Άλλοι το ήλεν τέκνη. Τέκνη ίσως είναι ότι νομίζεις ότι είναι τέκνη, μα αριστούργημα είναι όταν κάτι χωρίς κανένα υποστήριγμα, ξεπερνά τον θάνατο. Άλλωστε στα τέκνη είναι το επεκτείνον για τους άθεους.

-Το είμαι, είναι ένα εγώ εξαντλημένο από τα ταξίδια.

-Τι τύχη, να κοιτάς με ειπικρίνεια όσα είσαι και να αποκτάς με ανθρωπιά όσα θελήσεις.

-Ορμώμενος για το καινούργιο θα ανακατέψω με τις στάσεις των δικών μου σκέψεων τα χέρια μου, να μην γιλιατρήσουν και πονέσουν, έχουν ακόμη χορισμένη σιωπή, για λίγο ακόμη.

Μεστή ποικίλη ποικιλέτερια.

-Δε ξέρω τι είναι πιο ζωή, πιο σκέψη της ή πιο άγγιγμα της;

-Ποιο βήμα οδηγεί στην ελευθερία;

-Ίσως ο έρωτας είναι η μοναδική ευγένεια που μπορεί

να κουβαλήσει μια αιθήρια, ο μόνος δίκαιος δρόμος για την ελευθερία.

-Δως' μου μια απόδειξη ότι είμαι όνειρο μέσα στο όνειρο. Ότι είμαι άσιος πιο ψηλό μου να ογγίζει την ομορφιά.

-Έμεις είμαστε η ζωή, όσοι γύρω μου στροβιλίζονται κατακτώντας χρόνο. Όσοι περιβροιάζουν επιθυμίες και πόθη. Αυτός είναι ο κόδας μου.

Οι υπόλοιποι είναι εκεί για τις πιθανότητες.

-Η επιλογή είναι το πιο δυνατό μου όπλο, σκέψου να κάθε μέρα επιλογές;

Επιθυμία, ναι, να επιθυμώ, θα ήταν μια ζωή γεμάτη.

-Αυτό δεν το μπορούσα ποτέ,

όταν κάτι γεννιέται στην ζωή...

δεν μπορώ να πάρω την ευθύνη να το κρατώ αγέννητο, παρά μόνο να τοποθίω να του δώσω πνοή,

να το ζωντανέψω και μετά ας είμαι υπόχρεός του, έτσι συμμετέχω στην ζωή.

Όχι κτίζοντας ένοχες και γυαλίνιες προθήκες επιθυμιών.

-Όμως, έχεις ευθύνη και για αυτά που ήδη υπάρχουν στην ζωή σου!

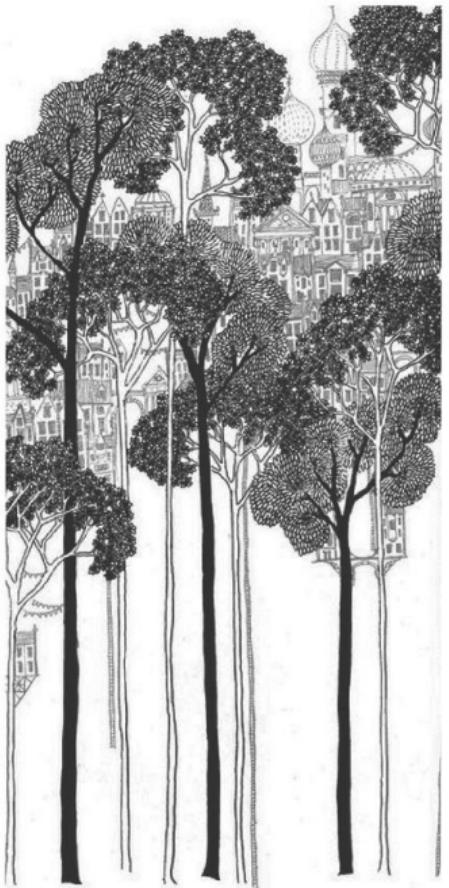
-Καμιά φορά και η θυσία κρύβει δύναμη, θα θυσιάσω τις επιθυμίες για να κρατήσω μια υπόσχεση!

-Ο φόβος έγινε πιονόνι κι όταν τελειώσει, θα ξαναγυρίσεις όπως όλα τα νερά στην πρεμία που είχες επιλέξει.

-Μα την αιθήρια, δεν μπορείς να υπαγορεύεις την ελευθερίας, χωρίς να είσαι έτοιμη ότι θα σε τοκάσει σε ένα σύννεφο πάνω.

Βέροια, Γη, Γαλαξίας.

Καθιέρωσαν καθεστώς ισονομίας και ισοπολιτείας, ώστε όλοι οι πολίτες να είναι ίσοι απέναντι στον νόμο.

Απειλεύθερωσαν τους δυσπορόρους και έδωσαν ίσα δικαιώματα στους ζένους.

Δημιούργησαν ένα πρωτοφανές για τα δεδουλέα της εποχής καθεστώς που προέβησε την άμεση, διαρκή και ενεργυτική πλαϊκή συμμετοχή στη διακυβέρνηση της πόλης κατά τα πρώτα της Αθηναϊκής Δημοκρατίας.

Στην αρχή υπήρχε ένας εκπρόσωπος του αυτοκράτορα, του οποίου ο ρόλος πάντα καθηρά διακομιτικός μέχρι τότε. Βλέποντας όμως τη διαφανόνευτη νίκη των Καντακουζηνού, απλήσει στρατόπεδο, παρασύρει σε παγίδα τον πγέτη των Ζητητών και τον δολοφονεῖ.

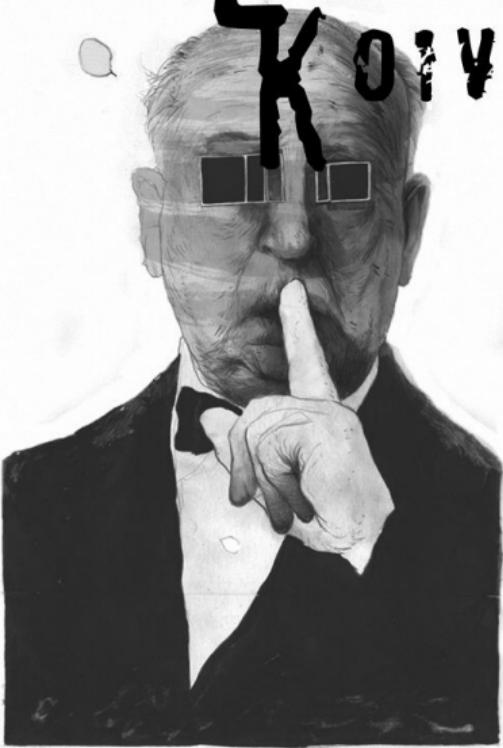
Ο πάσις της Θεσσαλονίκης στο οποίο της διαποφονίας έγεγέρθηκε και άρχισε να κυνηγά τους αριστοκράτες (οι οποίοι πάντα στα κρυφά δημιουργούσαν προβλήματα στη δημοκρατία) και να καταστρέψει τα σπίτια τους. Πολλοί από αυτούς κατέφυγαν στη φρούριο της πόλης, στο σημερινό Επαπάργυρο. Περικυκλώθηκαν από τον οργισμένο όχηλο. Μάταια οι στελέχεις των Ζητητών προσπάθησαν να τους σταματήσουν. Άκολουθης μακελειός. Η Θεσσαλονίκη ζούσε ένα καθεστώς άμεσης δημοκρατίας. Το 1349 γίνοντας γραπτές προτάσεις από την Κωνσταντινούπολη για αναδιοργάνωση της κοινωνικής πλειοψηφίας της πόλης. Ο πγέτης των Ζητητών, Άνδρεας Παπαϊωάνης, έκαψε τα έγγραφα στην κεντρική πλατεία της πόλης (σημερινή πλατεία Ελευθερίας), παρά τα προσωπικά οφέλη που του είχαν τάξει. Οι επιζήσαντες αριστοκράτες μάζι με την πληγείσα μεσαία τάξη

εκμεταλλεύτικαν την κατάσταση και άρχισαν να βρίσκουν υποστηρικτές. Επίσης διέδωσαν τη φίμη ότι οι Ζητητοί σκόπευαν να παράσουν στο Σέρβο βασιλιά Στέφανο.

Η Κομμούνα των Ζητητών αντιμετώπισε νικηφόρα πολλές επιδρομές του αυτοκρατορικού στρατού, πότε με τη βοήθεια των Σλάβων και πότε με τη βοήθεια των Τσούκρων, κατά τη θεσσαλονίκης και αντέξει εννια οιδόκληπα χρόνια, από το 1342 μέχρι το 1350. Επειδόμηδος η ανεξάρτητη παρουσία στην οποία ήταν σταδιακά ήταν συνεχήσεις των κοπτήλων και των άλλων λαϊκών στρωμάτων της αυτοκρατορίας, ο δύο «υμφαστέλει» πα, Καντακουζένος και Παπαϊωάνης, έθεκαν επικεφαλής μεγάλους δυνάμεων του αυτοκρατορικού στρατού συνεπικουρώνουμενού από σώμα είκοσι κιττιλάδων ανδρών του τούρκικου στρατού και πολιόρκησαν τη Θεσσαλονίκη. Η άμυνα της Θεσσαλονίκης εξαντλήθηκε μετά από ακτινές μάχες, πότε ο αυτοκρατορικές δυνάμεις κατάστρεψαν τον πληθυσμό και κατέστρεψαν την πόλη και την ευρύτερη περιοχή της Θεσσαλονίκης.

Το Ζητητικό κίνημα είχε ένα πολιτιλοκό χαρακτήρα στον οποίο συμπειάζαν όλα τα λαϊκά στρώματα, ναυτεργάτες, αγρότες, βιοτέχνες, έμποροι, διανοούμενοι, ακόμα και τημάτα του κήπου και του αυτοκρατορικού στρατού, πράγμα που προσδίδει τεράστιο κοινωνικό βάθος στην Κομμούνα των Ζητητών, τριφοδιώτην των απειλεύθερωποκόν οραμάτων της εργαζόμενης ανθρωπότητας για εργάσια κρόνια. Καταλαβαίνουμε ότι ιστορικά η Κομμούνα της Θεσσαλονίκης δεν πιθήκηκε ποτέ.

Επευθεριακός Κοινοτισμός

“Επευθεριακός κοινοτισμός” είναι ένας όρος που χρησιμοποιήθηκε από τον επευθεριακό σοσιαλιστή Μάρει Μπούκιστη για να περιγράψει μία ανιεζουσαστική κοινωνία χωρίς κράτος ή επεύθερη αγορά, στηριγμένη σε μία συνομοσπονδία αιτόνων κοινοτιών, αυτοργανωμένων και αυτοδιοικούμενων μέσω αμεσοδημοκρατικών συνεργειών στη βάση των αρχών της αμοιβαιότητας, της αιθλητεύγυντης και της αιθλητοβοήθειας.

Η οικονομία στον επευθεριακό κοινοτισμό βασίζεται στον εθελοντικό συνεταιρισμό με συλλογική διάσφορη των φυσικών πόρων, όπου οι παραγωγικές σχέσεις έχουν αντικατασταθεί από πιθανές αρχές οι οποίες καθοδηγούν αυτόμata την κατανομή των πόρων. Αυτό είναι εφικτό χάρη στο απελευθερωτικό δυναμικό της τεκνολογίας, η οποία κατά τον Μπούκιστην έχει πρακτικά οδηγήσει ήδη την ανθρώπινη κοινωνία στην κατώφλι της κατάργησης της αναπότατης των υπηκόων αγαθών πάνω τις οποίες ανδύνομενης παραγωγούτων. Στις πιθανές αρχές της οικονομίας του επευθεριακού κοινοτισμού συμπεριλαμβάνεται η άρση της οικονομικής ανάπτυξης ως αυτοσκοπού, πλόγω της καταστρεπτικής της επίδρασης στο φυσικό περιβάλλον.

Ο επευθεριακός κοινοτισμός πατά στην παράδοση του κοινωνικού αναρχισμού (π.χ. αναρχοκομουνισμός), συνθέτοντάς τον με ορισμένα στοιχεία του μαρξισμού. Πέρα από τη θέωρηση της ιδεατής κοινωνίας ως ενός κόσμου χωρίς έπιπειψη καταναπλωτικών αγαθών πάγω τη τεχνολογικής εξέλιξης, ένα άλλο τέοσο στοιχείο είναι ο διαπλεκτικός ναουραπτισμός, με τον οποίον ο Μπούκιστην αντικαθιστά τον διαπλεκτικό υπλόμο του Μαρξ.

Σε αντίθεση με τον τελευταίο, ο οποίος προδιέγραφε μία νιτερμινιστική πορεία της ανθρώπινης λοτοφίας προς την «πρόσδο», τη μεγαλύτερη ανάπτυξη των παραγωγικών συντελεστών και, τελικά, προς τον κομμουνισμό, στον διαπλεκτικό ναουραπτισμό αυτός ο αυστη-

Βογόμιλοι

Το κίνημα των Βογόμιλων ανατάραξε τις αρχαιότερες πράξεις της σπλαβικής ενδοχώρας των Βατικανίων, διδαχές, αφύπνισης και δημιουργίας. Είναι μαχητικό πνεύμα αντίστασης απέναντι σε κάθε μορφή εξουσίας. Παρ' ότι ντυμένος με τα πέπλα θρησκευτικής αίρεσης, ο βογομιλισμός ήταν στη βάση του ένα κοινωνικό κίνημα, ως διοικητική παραγωγή των σιρβάδων επορχιών απέναντι στην βυζαντινή εξουσία. Η συλλογιστική τους ήταν απλή: Ο Ουρανός ανήκει στον Ιησού και η Γη στον Σατανά. Όποιοι έχουν την εξουσία στη Γη τους ποιευόμενοι. Ήταν εχθρικό προς τους Βυζαντινούς και τους Βούλγαρους κυρίαρχους, προς τους τοπικούς φεουδάρχες και προς την εκκλησιαστική ιεραρχία. Οι Βογόμιλοι επιτίθονταν, ποιπόν, στις αντέρες τάξεις των άξιοματούχων και των κήρητρικών. Στο βογομιλικό Μυστικό Βιβλίο ανακατέύεται οιόληκήρη πρώιμη χριστιανική μυθολογία, πογονιστικά (αρχαία και σπλαβικά) στοιχεία, ορφισμός, ανατολική φιλοσοφία. Ο συγκρητισμός αποτελεί τη βάση της φιλοσοφίας των Βογόμιλων. Για να γίνει κανείς Βογόμιλος αρκούσε να συμμετάσει σε μια τελετή που ονομάζονταν βάπτισμα δια του πυρός του Αγίου Ιωάννη του Βαπτιστή, σε αντιπαροβολή με το ορθόδοξο βάπτι-

σμα, το οποίο και απέρριπταν. Άρνιόταν επίσης την εκκλησία, τους τύπους, τους αγίους, τα μυστήρια και κάθε μορφή εξωτερικής αρχείας. Πέτευεν μόνο στην προσευχή ως τρόπο μάρεσης επικοινωνίας με το Θεό. Ζούσαν όσο το δυνατόν ασκητικά. Απέφευγαν την κρεοφαγία, την οινοποιία και τη θανάτωση των ζώων! Οι κανόνες τους χώριζαν σε δύο ομάδες: μόνον οι Τέφειοι ή Εκλεκτοί (τους αποκαλούσαν επίσης Πορηγορτές και Αγαθούς Ανθράκους) μπορούσαν να ζουν ασκητικά, να διδάσκονται και να προσπλήσιζον. Οι υπόδιοι, οι Πιστοί και οι Ακροατές, μπορούσαν να ζουν την απλή και κοθυμερινή ζωή και να εξασφαλίζουν την υπεική επιβίωση της κοινότητας.

Οι Βογόμιλοι δεν ήταν κίνημα μια θρησκευτική. Κίνημα αιλῆα και μια κοινωνική. Ήταν ένα αναρχικό κίνημα, σύμφωνα και με τα περιγέμενα του Κοοριδού του Ιερέα, ο οποίος έγραψε στο περίβολο Κατά Βογομίλων: Καταγγέλλουν τους πλουσιούς, απεχθάνονται τον Αυτοκράτορα, γελοποιούν τους ανωτέρους, καταδίκουν τους ευγενεῖς κι απαγορεύουν σ' όλους τους δουσίους να υπακούντων στους Κυρίους τους. Οι Βογόμιλοι δεν ήταν πάρα ένα είδος αντιεξουσιατών του Μεσαίωνα! Γ' αυτούς τους κατετρεγμένους αιρετικούς του

μεσοίωνα η απομονωμένη περιοχή των μακεδονικών πληνών ήταν πάντα ένα φυσικό καταφύγιο. Τόσο οι Βογχύμιλοι όσο και οι Παυτίκιανοί, που υπήρχαν και οι πνευματικοί πατέρες τους, υπέσπαισαν σκληρές διώξεις από τους Βυζαντινούς αυτοκράτορες, τους Βούλγαρους, τους Σέρβους και τους Ούγγρους βασιλείσ, και όσοι επιβίωσαν αναγκάστικα να μεταστραφούν.

Ο αέλιγε κανείς πως οι Σλάβοι, εξαίτιας των αρχαϊκών πατριαρχικών κοινωνικών δομών τους, ιδιαίτερα μάλιστα στα συστήματα της ζάντρουγκα, μιας πατρογραμμικά διευρυμένης οικογένειας που πειταιργεί σε κοινό χώρο, ήταν κατά κάποιο τρόπο έτοιμοι να δεχθούν τον Βογχυμίλιαμό, που επικρατούσε στην κοινοκυμαστήν και την επιστροφή στον αντικαπιταλιστικό Χριστιανισμό των πρώτων αιώνων. Αρκετοί μάλιστα ερευνητές θεωρούν ότι στο σύστημα της ζάντρουγκα ανικενέουν πρώτη μεριά κομμάνινες στους Σλάβους των Βαλκανίων! Το σίγουρο πάντως είναι πως διακρίνονται για τις τάσεις αμφιθίτησης σποιαδόνηποτε εξουσίας, ιδεο-πλογικά στοιχεία που ανικενέονται ακόμη και σήμερα στην αναρχική τάση των βαλκανικών λαών. Στη Δύση δε, επηρέασες και αποτέλεσε το πνευματικό και ιεροτυπικό υπόβαθρο των Καθαρών και δήλων νεοαναγκαιστικών αιρέσεων της Εύρωπης. Κάτια από την επιρροή του βογχυμίλιου δημιουργήματος στη Δύση ποιήθηκαν ματικές και αποκρυφιτικές αδελφόπτετες, που πρεσετίζαν τη νέα συνείδητη πατέρα της νέου ποιτισμού. Ανάμεσά τους ξεχωρίζει πιο αδεηφότερη των Ροδόσταυρων,

«Καταγγέλλουν τους πλουσίους, απεχθάνονται τον Τσάρο, γελοιοποιούν τους ανώτερους, καταδικάζουν τους ευγενείς κι απαγορεύουν τους δούλους να υπακούουν στους κυρίους τους». Κοσμάς ο Ιερέας, Κατά των Βογχυμίλων

την οποία ίδρυσε ο Καθαρός (Βογχύμιλος) Κρήτιαν Ρόζενκράύτης (Χριστιανός Ροδόσταυρος), που έπιπε τον 140 μ.Χ. οιώνα.

Η ποιητική τους οργανωτική στοιχειώδης. Κέντρο της κοινωνίας τους ήταν η πατριαρχική οικογένεια, γνωστή στις σλοβικές πηγές ως ζαδριγα (ζάντρουγκα). Για τη πλήρη κρίσιμων αποφάσεων συγκαλείται συνέπειτα των γερόντων. Ο ήδης αυτός δεν διοικείται από έναν άνθρωπο, οηλή πάντοτε ζει δημοκρατικά. Γι' αυτό, όπου όσο είναι αρφέλιμα ή βλαβερά γι' αυτούς, τα συντονών όποιο μαζί γράφει ο Βυζαντινός ιστορικός Προκόπιος. Στα συνέπειτα αυτή συμμετέχουν τα άρρενα μέλη της φυλής, τα ικανά να φέρουν οπλισμό. Οι ομάδες αυτές ζούσαν καριστά αφού απονοίαζε κάθε έννονα κρατικής οργάνωσης. Τα πορίσματα της αρχαιογιας συνεπικυρώνουν σε μία τέτοια διαπίστωση: το γεγονός ότι δεν βρέθηκαν κατοικίες που να ξεχωρίζουν από τις υπόλοιπες ας προς το μέγεθός τους ή τα υπήκοα κατασκευές τους, πιστοποιεί την έπιλεπτη μιας πηγοσίας, και μάλιστα στοθέρης. Διέπεται από συλληπικότητα, οιληπλοβούθεια και ισονομία. Η ζάντρουγκα ήταν οργανωμένη στο πρότυπο μιας οιλοκληρωμένης μικροκοινωνίας που, χάρη σε έναν ιδιοφυή συνδυασμό γεωργίας, κτιντροφίας και οικιακής βιοτεχνίας, μπορούσε να προνοήσει για το συνόπτι των αναγκών των μελών της. Η ισιοδοξία και η πίστη στις θετικές δυνάμεις του ανθρώπου οποτελεί το τέλειο αντίδοτο του ενίστε μεσοιωνισμού.

«Σκέψεις και παρατηρήσεις για το αναζωγονημένο φαινόμενο του νεοναζισμού»

«Ο νεοναζισμός, ο φασισμός, ο ρατσισμός και κάθε αντικονονικό και αντιανθρώπινο φαινόμενο συμπεριφοράδεν προέκχεται από ιδεολογία, δεν περιέχει ιδεολογία, δεν συνθέτει ιδεολογία.

Είναι η μεγαλύτερη έκρηκση-εκδήλωση του κινήτου που περέχουμε μέσα μας χωρίς εμπόδιο στην ανάπτυξη του, όπως κοινωνικής ή πολιτικής συγκυρίες συντελούν, βοηθούν, ενισχύουν τη βάρβαρη και αναισθρωπνή παρουσία του.

Η μόνη αντίθεση για την καταπολέμηση του κινήτου που περέχουμε είναι η Παιδεία. Η αιθιονή παιδεία και όχι η ανεύθυνη εκπαίδευση και η πληροφορία χωρίς κρίση και χωρίς ανίστριτη αμφιστημούμενη συμπερασματογούγια. Αυτή η παιδεία που δεν εφουνάξει σύντομα μέρος της δημιουργεί ανταρέσκεται στον σπουδαστή, οπήλη ποιητιστήσταγει τα ερωτήματα και πινα ανασφάλεια. Όμως μια τέτοια παιδεία δεν ευνοείται από τις πολιτικές παραδόσεις και από όλες τις κυβερνήσεις, διότι κατασκευάζει επειθέρεους και ανυπότακτους ποτίσει μη χρήσιμους για το ευτελες παιχνίδι των κοιμάτων και τις ποτικής. Κι αποτελεί ποιητική «παράδοση» πη πεποίθηση πως τα κινήτα, με κατάλληλη τακτική και αντιμετώπιση, καθοδηγούνται, υποσεύνται.

Ενώ οι ποιητές... Για τα ποιητά, μόνον οι δοδοφόροι, οι άδητοι κυνηγοί αρρόζουν, με τις «ευγενικές παντίς έθνους παραδόσεις».

Κι είναι φορές που το κινήτο ποιητισταζόμενο κάτω από συγκυρίες και με τη μορφή «πλαϊκών αιτημάτων και διεκδικήσεων» σχηματίζει φανόμενα ποιητώδους νόσου που προσβάλλει μεγάλες ανθρώπινες μάζες και επιβάλλει θανατηφόρες επιδημίες.

Πρόσφατα περίπτωση ο Ζος Παγκόπας μαρτύρησε. Μόνο που ο πόλεμος αυτός μας δημιούργησε για ένα διάστημα μαν αρκετά μεγάλη πλούτη, μιαν ψευδαισθηση. Σταύρωσε όπως μας σ' αυτό τον πόλεμο η Δημοκρατία πολέμησε το φασισμό και τον νίκπος. Σκεφθείτε: η «Δημοκρατία», εγείρε με το Μετέβα κυβερνήση και σύμμαχο των Σταύρων, πολεμήσαμε το ναζισμό, σαν ιδεολογία δάχτη από πάντας ίδιους. Και τον... νικήσαμε. Τι αυτοπά και ο θράσος. Αγνούντας πως απαλλάσσασμενοι από την ευθύνη του κινηώδους μέρους του εαυτού μας και τοποθεώντας το σε μια απλή εθνότητα υποταγμένη οικοκηπητικά σ' αυτό, δεν νικήσαμε κανένα φασισμό απλά απόλιτο μαν απλή εθνότητα πικέντυνον που επιθυμούσε να μας υποτούσε.

Ένας πόλεμος σαν ίσοςς άπλους από Επικινδύνους ανόντιο σε άλλους ανόντους, περιστασιακά ακίνδυνους. Και φυσικά όλα τα περί «Ελευθερία», «Δημοκρατία», και «Πίκωνων πνευματικών και μπη», για τις αποδείξεις στήπης των εφηβερίδων και τους αφελείς αναγνώστες. Ποτέ δεν θα νικήσει η Ελευθερία, αρνητική στην ποτίζουν και τη μεταφέρουν άνθρωποι, οι οννούνταν να μεταβιβάζουν τι δικές του ευθύνες στους άλλους. (Κατά σαν την πλειά των γερόντων χριστιανών. Το καβό και το κακό έξω από μας. Στον Χριστό και τον διάβολο). Κι ένας Θεός που συγχωρεί τις αδιναμίες μας ειρόστον κι όντων την ψυχοποίηση με στην ανευθύνοτα του βίου μας. Επιδιώκοντας πάντα να εξαφανίζουμε τη μετά θανάτου εξακολουθητική παρουσία μας. Αδινατώντας να συντήρουμε την έννοια της απουσίας μας. Το ότι μπορεί να υπάρχει ο κόσμος δύνας εμάς και δίχας των Καντιών του Φιλορίνης).

Δεν θέλω να επεκτιθώ. Φοβάμαι πως δεν έχω τα εφόδια για μια θεωρητική ανάταυρη, ώστε την κατάληξη γιώσασα για τα απαντήσεις του όπου θέματος. Όμως το θέμα με καίει. Και πριν ποτιά χρόνια επικέρπωνα το αποσαφηνίσω μέσα μου. Έμπειρα ζέρω πως διέρθησα με την ευαισθησία μου τις εξελίξεις και την επανεμφάνιση του τέρατος. Και δεν εννοώνασα την συνθήσια που οποία αισβάλλειν παρούσα του. Πάντα εννοώ να τρομάζω.

Ο νεοναζισμός δεν είναι οι αήλιοι. Οι μισοί δοῦλοφονοί, που βρίσκονται δύο κατανόηση από τις διωκτικές αρχές πλέον με περιέργυς αήλια όντα και ανεξήγητης συγγενείς ομοιότητος. Που τους έχουν συντήσει οι αρχές και οι κυβερνήτες ασαν μια ποιτική προέκτασή τους δια σαν μια επιφερτή αντίθεση, δίκιος ίδιαιτέρη οπρασία που να προκαλεῖ αντισυνθή. (Τετευταία διάβασα πως στην Πάτρα, απέναντι στα αστυνομικό τμήμα άνοιξε τα γραφεία του ένα νεοναζιστικό κόμμα. Καμάτα αντισυνθή ούτε για τους φούστες, ούτε για τους αστυνομικούς. Όπτε φυσικά για τους περιοίκους).

Ο εθνικισμός είναι και αυτός νεοναζισμός. Τα κουρεύεντα κεράτια των στρατιώτων, έσω και παρά τη θελήση τους, ευνοούν την έξοδο της σκέψης και της κρίσης, ώστε να υποτάσσονται και να γίνονται κατάληπτοι για την αποδοχή διταγών και κατευθύνσεων προς κάποιο θάνατο. Δικόν τους ή των άλλων. Η εμπειρία μου διδάσκει πως η αιματηρή σκέψη, ο προβληματισμός αφέπει κάπου να σταματά. Δεν συμφέρει. Γ' αυτό και σταματά. Ο ερασιτεχνισμός μου στην επικέντρων κι ανάπτυξη του θέματος κινδυνεύει να γίνεται ευάλωτος από τους εχθρούς. Όμως ορείποι να διακρίνεται το πόδιό μου για μια πραγματική κι απρόσκοπη ανθρώπινη επειθερία.

Ο φασισμός στις μέρες μας φανερώνεται με δύο μορφές. Η προκλητικός, με το πρόστιμα αντιδράσεως σε ποιτικά ή κοινωνικά γεγονότα που δεν εννοούν την περίπτωσή τους δι ποθητικός με στον οποίο κυριαρχεί ο φόβος για ότι συμβαίνει γύρω μας. Ανοκή και ποθητικότητα ποιτούν. Κι έτσι εθραιώνεται πι πρόκληση. Με την

ανοχή των ποιτηών. Πρωτότερο αργός και σιωπηλός θάνατος από την αντίδραση του ζωντανού και ευαίσθιτου οργανισμού που πρέπει σε.

Το φάνασμα του κινήσυ παρουσιάζεται ιδιαίτερως έντονα στους νέους. Έκει επιβρά και το marketing. Η επιρροή από τα M.M.E. ενδιότρουπον ζωής που ευνοεί το εμπόριο. Κι όπως η εμπορία ναρκωτικών έννοει τη διδούση τους στους νέους, έτσι και η μουσική, ο ίδιες, ο χορός και δια σκεινόνται με τον τρόπο ζωής τους έχουν δημιουργήσει βιομηχανία και τεράστια κι αφάνταστα οικονομικά ενδιαφέροντα. Και μια βρίσκοντας ανίσταση από μια στέρη παιεία δια πατού δημιουργούν ένα καταπληκτικό έδαφος για να ανθίσει ο εγκυνιστρός πεγκώνηθεια, η κενότατα και φυσικά κάθε κινήσυς ένστικτο στο ευετερικό τους. Προσέξτε το χόρο τους με τις ομοιόμορφες στρατιωτικές κινήσεις, παρά πολλά κι από την συμπειροφάρα πους και ο στόχος για μια άνετη σταδιοδρομία κέρδους και εύκοπη επιτυχίας.

Βιάνωμε μέρα με τη μέρα περισσότερο το κινήμα του εαυτού μας - που ή φοβάται ή δεν σκέψεται, επιδύνωντας όσο γίνεται περισσότερα οφέλι. Ήσουν που να βρεθεί ο καταλήπτος «αρχηγός» που θα γινηθεί από το κατάπτωμα περιεκόμενο μας. Και τότε θα 'ναι άργα για ν' αντιδράσουμε.

Ο νεοναζισμός είμαστε εσές κι εμείς - ώπως ο σην γνωτή παράσταση του Παρναϊέτο. Είμαστε σε εσές, εμείς και τα παρόντα μας. Δεκχόμαστε να 'μαστε απλώθωντα μήρος στους φορείς του AIDS, από άγνοια αήλια και ίσος «ανθρώπουν» και συγκαταβατικού μηρούσατα στα ανθρωποειδή ερπετά του φασισμού, πάντι από άγνοια, απλά κι από φόβο κι από συνθήσια.

Και οι Κακόι επλοκεύει χωρίς προφύλαξη, χωρίς ντροπή. Ο νεοναζισμός δεν είναι - θεωρία, σκέψη και συνρρίκη. Είναι μια παράσταση. Εσές κι εμείς. Και πρωταγωνιστεί το Θάνατος.»

Μάνος Χατζιδάκας
Από το πρόγραμμα της τελευταίας συναυπήσιας του με την Ορχήστρα των Χρωμάτων. Η σημερινή ανήκε στην 22/2/1993.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΝΕΑΝΙΚΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ
[Justice]

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
[Freedom]

ΙΣΟΤΗΤΑ
[Equality]

αόρατη πόλη

έντυπο δρόμου για τη διάδοση της εξέγερσης

Μάρτιος 2018